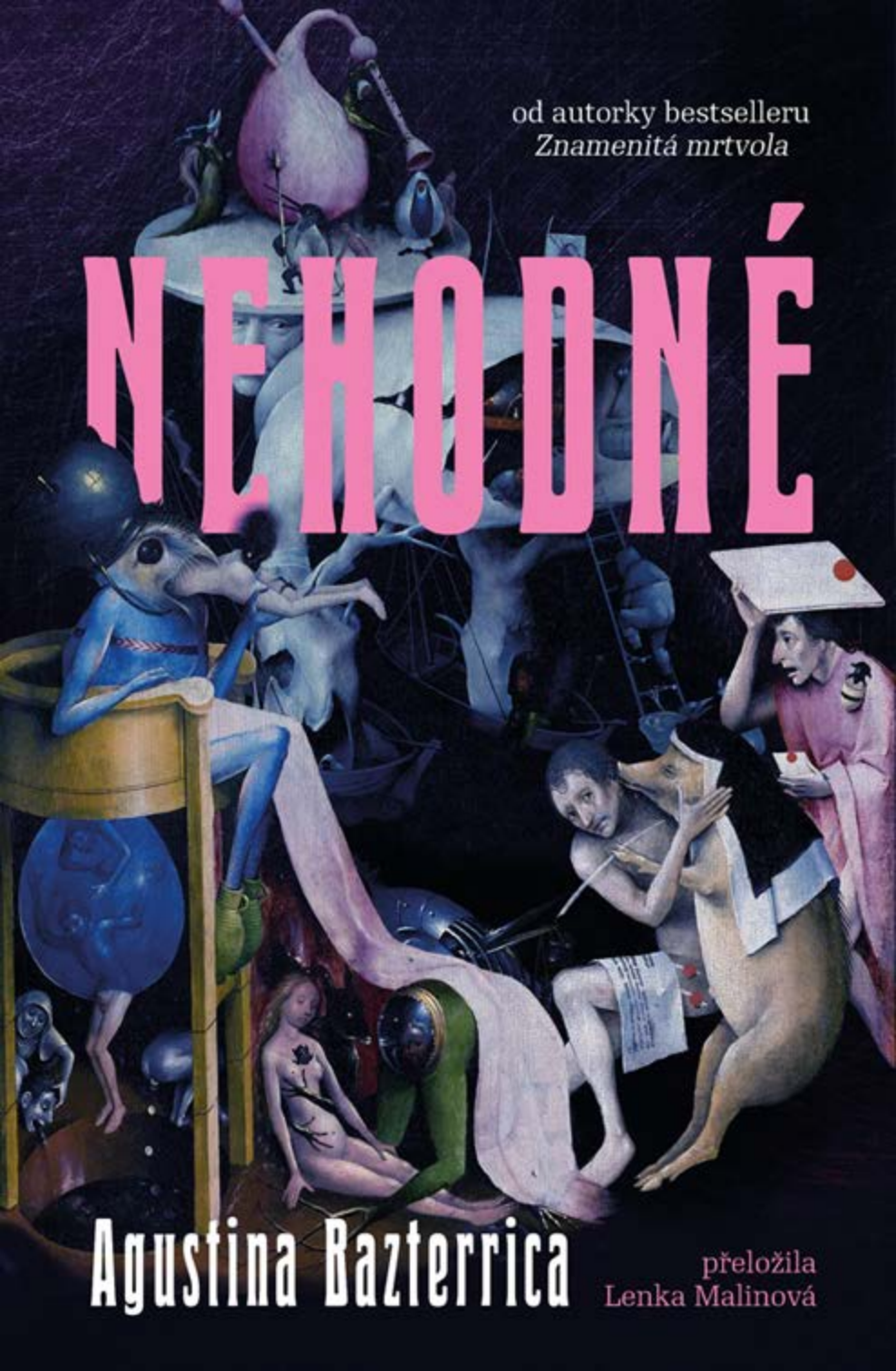

od autorky bestselleru
Znameníťá mrtvola

NEHODNÉ

Agustina Bazterrica

přeložila
Lenka Malinová

NEHODNÉ

© 2023, Agustina Bazterrica
c/o Schavelzon Graham Agencia Literaria

*Všetchna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Lenka Malinová, 2025
Cover © Adéla Korbělářová, 2025
© DOBROVSKÝ s.r.o., 2025

ISBN 978-80-277-5770-1 (pdf)

NEHODNÉ

Agustina Bazterrica

přeložila
Lenka Malinová

FOBOS

*V téhle vsi nebyla zrcadla / ani okna /
prohlížely jsme se ve zdech /
ušpiněných katastrofami bez počátku /
s kořeny spletenými v biče.*

GABRIELA CLARA PIGNATARO

*(...) slýchala jsem, jak temná země promlouvá
tou němou řečí.*

WILLIAM FAULKNER
překlad Jiří Valja

Dá se zapomenout na podobu, jakou mělo světlo?
XIMENA SANTAOLALLA

Někdo ve tmě křičí. Doufám, že je to Lourdes.

Nacpala jsem jí polštář šváby a zašila jsem povlak, aby nemohli snadno vylézt, aby jí pochodovali pod hlavou a po obličejí (kéž by jí zalezli do uší a nakladli jí vajíčka na bubínky, aby cítila, jak jí larvy rozežírají mozek). Nechala jsem tam co nejmenší dírky, aby utíkali postupně, s obtížemi, jako když je chytám (a zavírám) do dlaní. Někteří koušou. Mají pružné skelety, dokážou se zploštit, aby prolezli i malými otvory, přežijí několik dní bez hlavy, vydrží dlouho pod vodou, jsou fascinující. Ráda s nimi provádím experimenty. Trhám jim tykadla. Nohy. Zabodávám do nich jehly. Rozmačkávám je sklenicí, abych si mohla zblízka prohlédnout jejich primitivní, drsnou podobu.

Vařím je ve vodě.

Pálím je.

Zabím je.

* * *

Píšu tímhle malým, přiostrěným perem, jenž žárlivě střežím v lemu bílé košile, inkoustem, který mám schovaný pod prkny v podlaze. Na listy papíru, které nosím ukryté na těle pod pruhem látky, jež jsem si ušila, aby tam držely, pokud si je musím vzít s sebou, jsou hned na srdci, pod šedým hábitem, jaký dřív nosívali muži přebývající na tomto místě. Myslíme si, že šlo o kněze, mnichy, věřící. Asketičtí muži, již si zvolili život jako ve středověku. Muži, kteří jsou mrtví, a některé z nás o nich prohlašují, že je občas koutkem oka zahlédnou ve tmě. Šušká se, že když sem On a Sestra představená přišli ze zničené země, ze světa zkázy, ani jeden z nich tu nenašel mobily či počítače.

* * *

Do kaple Nanebevzetí vstoupila skupinka vyvolených. Tři Nižší světice byly přivedeny k oltáři. Opíraly se o ramena služebnic, které je vedly. Byly krásné tak, jak může být jen někdo, koho se dotkl Bůh. Vzduch prosytila nasládlá, svěží vůně. Vůně mystiky.

Vitrážemi prosvitlo slunce a kaple Nanebevzetí se naplnila malými průsvitnými šperky, které vytvořily prchavou mozaiku.

Nebe se zatáhlo a průsvitné barvy se rozptýlily, my jsme ale naprosto jasně stačily zahlédnout, jak jedné z Nižších světic stéká po tváři pramínek krve a vpíjí se do bílé tuniky. Všechny jsme věděly, kdo jí před obřadem zašil oči takhle špatně. Mariel. Ta nemotora,

budižkničemu Mariel, co si otírala dlaně do šedé řízy a oči se jí leskly, když na nás hleděla tím svým ztrápeným pohledem. Zajímalo by mě, jak se Mariel jmenovala původně.

Sestra představená stála v temnotě po straně oltáře. Viděly jsme, jak černou botou neznatelně poklepává na světlé dřevo podlahy. Boty jako do války, stejně jako kalhoty, co nosí, černé kalhoty příslušníka armády, vojáka. Nezahledly jsme, jestli má u sebe, u nohy, která zůstávala v temnotě, bič. Věděly jsme, že u oltáře je přítomen i On, za dřevěnou zástěnou, za onou konstrukcí tvořenou třemi lamelami, která nám brání v pohledu na něj. (Výsadu spatřit ho mají jen vyvolené a Osvícené.) Promluvil. Řekl nám, že abychom se staly Osvícenými, musíme se oprostit od našeho původu, od pomýleného Boha, falešného Syna, nedobré matky, triviálních myšlenek, od noční špíny, která se pomalu a neznatelně plíží naší krví.

Pohlédla jsem na žíly na svých zápěstích a dotkla jsem se prstem modré linie.

Očista.

Nazval nás nehodnými, tak jako vždycky, jako na každém shromáždění, které se v kapli Nanebevzetí koná jednou za tři až devět dní (nikdy přesně nevíme, kdy si nás nechá svolat). Pronesl slovo „nehodné“ a kamenné zdi se zachvěly, jako by měl moc rozhýbat inertní hmotu.

Nižší světice zapěly Prvotní hymnus, ten původní, jeden z nejvýznamnějších, hymnus, jímž stvrzovaly

dotyk božství. Nerozumíme tomu, co říkají, ten jazyk znají jen vyvolené. On nám znovu vysvětlil, že hymnus vypráví o tom, že nás náš Pán prostřednictvím Osvícených chrání před kontaminací, a hlásá přitom, že „bez víry není útěchy“.

Po dramatické odmlce se Nižší světice daly znovu do zpěvu. Sledovala jsem, jak jim z úst unikají tisíce bílých okvětních plátků, plátků lilií, jež zářily, dokud nezmizely. Jejich hlasy dokáží vyzpívat tóny univerza, vibrovat světlem hvězd (proto jim zašívají oči, aby se nerozptylovaly světskými záležitostmi, aby byly schopny zachytit chvění, které náš Pán vydává). Na krku jim visely Posvátné krystaly jako znamení a potvrzení jejich svatosti. Průsvitné křemeny čistoty. Na sobě měly zářivě bílé řízy bez jediné poskvrnky. Mlčky, u vytržení jsme je poslouchaly a cítily jsme přitom úlevu, protože zpěv a cappella přehlušoval vrzání cvrčků, onen zvuk, který se podobal zuřivosti, jež vás uspává.

Zpívaly Prvotní hymnus, dokud nezačaly krvácet všechny tři. Mariel potlačila výkřik a vyrvala si chomáč vlasů. Všechny jsme na ni pohlédly, na tu její skoro lysou hlavu. Když sem přišla, měla všechny vlasy a nebyla kontaminovaná, proto se z ní nestala služebnice. Nechápalý jsme, proč se tak tvrdošíjně zohyzduje. Některé z nás se radostně usmály, protože Mariel čeká exemplární trest. Jiné si skryly tvář do dlaní a předstíraly, že se modlí, aby zakryly své potěšení.

Nižší světice dál zpívaly před oltářem, ale my jsme se přestaly soustředit, protože jsme přemítaly o tom,

kteřá z nás bude vybrána, aby smyla krev z podlahy, kdo bude celou noc Nižším světícím ošetřovat a znovu zašívát oči a kdo potrestá Mariel. Já už jsem svůj exemplární trest měla vymyšlený dávno. Spojila jsem ruce a vroucně se modlila, abych to byla já, kdo bude na řadě trest vykonat.

Jedna z Nižších světíc omdlela a služebnice ji za ruce odtáhly do komnat vyvolených. Sestra představená se postavila před oltář a pokynula nám, abychom odešly. On dál setrval za zástěnou, nebo jsme si to alespoň myslely, protože jsme nikdy doopravdy nezahlédly, jak odchází. Nevíme, jak vypadá. Některé tvrdí, že je tak krásný, až vás z pohledu na něj bolí zrak, jiné zase, že má oči jako klesající spirály, oči šilence. Ale všechno jsou to jen dohady, protože my nehodné ho spatřit nesmíme.

Mlčky vstaneme, dusíme v sobě vztek, protože Nižší světice neslýcháváme zpívat příliš často. Jsou křehké a mnohé neunesou tíži svatých slov, která pějící (ona slova, díky nimž neztrácíme spojení s naším Bohem), nesnesou pohled na záblesk posvátna v temnotě.

Dostala jsem za úkol vytrít podlahu, a tak jsem nebyla u toho, když se rozhodovalo, jaký exemplární trest dopadne na Mariel. Šušká se, že se bude muset svléct do naha a Lourdes jí někde do těla bodne jehlu. Pěkné ponaučení. Prosté a elegantní. Mrzí mě, že jsem na ten nápad nepřišla já, ale nejlepší tresty vymýšlí Lourdes. Vždycky vyberou ty její.

Smýt krev vyvolených, to byl můj dar, moje oběť, kterou si po mně vyžádala Sestra představená.

Kaple Nanebevzetí se topila v přítmí, ačkoli jsem zapálila několik svíček, abych viděla rudé skvrny na zemi. Plamínky se mihotaly a jejich světlo vykreslovalo na kamenech různé obrazce, kresby tančící v temnotách.

Krev Nižších světlic (jako všech vyvolených) je čistší, proto ji služebnice nesmějí umývat. Pomalu jsem se jí dotkla, snažila jsem se vnímat, jak je bez tíže, vývržky nevhodných, podzemních myšlenek, pozůstatky rozpouštějící se země původu, potěšení z toho být součástí našeho Svatého bratrstva. Prst smočený v krvi jsem si vložila do úst a ucítila jsem chuť okřídleného hmyzu a nočního vytí. Pochopila jsem, že některá z Nižších světlic zemře. Zaplavila mě radost, protože když zemře nějaká vyvolená, vystrojí jí překrásný pohřeb. Tentokrát je musím úspěšně přesvědčit, abych se vyvolenou stala já.

Zatímco jsem vytírala, jedna z Dokonalých svatozáří vstoupila dovnitř, nesla se, jako by plula, a pak usedla do lavice. Nevšimla si mě, jak jsem tam klečela na podlaze. I když jsem věděla, že mě nemůže slyšet, zůstala jsem klidná, nehybná, protože jsem žádnou vyvolenou ještě nikdy neviděla. Poznala jsem ji podle stigmat na rukou a nohou, podle toho, že jí na hrudi visel průhledný krystal (krystal vyvolených), a podle průsvitné bílé řízy. Dlouhé vlasy jí splývaly přes uši, které jí už k ničemu nesloužily, bubínky měla

proděravělé. Tyto vyvolené už hluk nevyvede ze soustředění. Je jich málo, povídali. Pohybovala rukama a dotýkala se čehosi ve vzduchu.

Dokonalé svatozáře dokáží rozluštit božská poselství, skrytá znamení, která nám v kapli Nanebevzetí sesílá On. Proto ta stigmata na rukou, chápat Boží poselství jim na těle zanechává stopy (poranění na křehké kůži, rány, které se nikdy nehojí), to aby nezapomínaly na jeho přítomnost. Vypadalo to, jako by vydávala záři, která by byla s to přivolat anděly. Přivřela jsem oči a v přítmí jsem zahlédla svatozář, jež ji věnčila. Zářila dokonalým světlem, kolem hlavy plamínky, které žily vlastním životem. Omámeně jsem zavřela oči a pocítila jsem, že ona žije v neposkvrněném čase, v němž neexistuje bolest.

Začala deklamovat. Její hlas měl razanci tříštícího se skla. Nerozuměla jsem tomu útržkovitému jazyku, jenž vás mohl přivést k šílenství. Do kaple Nanebevzetí přispěchala Sestra představená, každý krok jako úder, vzala ji za ruku a odvedla ji. Vyvolené (~~znetvořené~~) žijí za kaplí Nanebevzetí v celách, kam my přístup nemáme. Může tam vstupovat jen On, Sestra představená a služebnice, které se o ně starají. Někdo nechal otevřené dveře a Dokonalá svatozář jim utekla, ale Sestra představená byla hbitá, protože není možné probudit Dokonalou svatozář, když prorokuje. Nit, která je pojí s naší skutečností, by se mohla přetrhnout a ony by mohly zůstat uvězněné v Nehmatatelné dimenzi, v onom prostoru, který je za vzduchem.

Stalo se to jen dvěma vyvoleným, které jsme už nikdy víc nespatriily.

Některá ze služebnic bude potrestána za to, že nechala dveře otevřené. Sestra představená už se postará o to, aby křičela.

Sestra představená na mě vrhla vzteklý pohled, ale já jsem sklopila hlavu, tak, jak se to od nás v její přítomnosti, před takovou velikostí, sluší. Nechtěla jsem se setkat s těma očima, v nichž se skrývá ledová bouře.

Dokončila jsem práci a zamířila do cely, ale nejdřív jsem prošla několika chodbami a odbočila jsem z cesty, abych se mohla podívat na černé dveře zdobené dřevorezbami. Nikdo tam nebyl, tak jsem přišla blíž, abych se mohla dotknout dřeva. Za těmi dveřmi je Útočiště Osvícených. Nežijí s vyvolenými, protože jsou nejcennějším pokladem, který Svaté bratrstvo má (~~proto je neznetvořují, na rozdíl od Nižších světic, Čistých duchem a Dokonalých svatozáří~~). Je to dlouhá chodba a nachází se daleko od cel, kde spíme my, nehodné. Osvětlují ji svíce, které služebnice každý večer mění. Jsou tam jen prázdné cely a na konci ty dveře, do nichž vstupují pouze Osvícené.

Věděla jsem, že mám málo času, že riskuji, ale pohladila jsem křídla anděla nesusoucího číši, okvětní plátky lilie a peří slavíka. Když jsem si představovala den, kdy mě prohlásí Osvícenou (~~nikoli vyvolenou, ne-ehci být vyvolenou~~), den, kdy mi dají Posvátný krystal a ty dveře se mi otevrou, zaslechla jsem pláč jako zamňoukání a pak tlumený výkřik, výkřik jako zavrčení,

zavrčení jako mlčenlivý nářek zvířete, které se plíží kolem. Odskočila jsem ode dveří a utekla jsem odtamtud.

* * *

Nemůžu nikomu povědět, že jsem viděla Dokonalou svatozář. Když to udělám, nehodné mě obviní z věcí, které jsem neudělala, proto, že jim nebylo dopřáno spatřit takový zázrak, ale i proto, že jsem se vůbec opovážila o tom někomu zmínit. Sestra představená mě pošle do Věže mlčení nedaleko Očistné klauzury. Věž mlčení (ono místo, jehož se tolik obáváme), vystavěná z kamene při zdi (máme za to, že mnichům sloužila jako strážní věž), s malými nezasklenými okénky, je kruhová a strašně vysoká, tak vysoká, že člověk musí natáhnout krk, když chce vidět, kde končí, a uvnitř je osmdesát osm schodů z chladného kamene, které tvoří točité schodiště.

Nechaly by mě tam bez jídla a vody, samotnou, napospas nečasu, jen s tím vrzáním cvrčků, éterickým a děsivým. Daleko od Domu Svatého bratrstva.

Společnost by mi dělaly jen kosti, jež září ve tmě.

* * *

Píšu ve své cele bez oken ve svitu svíček, které hoří příliš rychle. Nožem, který jsem ukradla v kuchyni, postupně provrtávám zeď, abych vytvořila malou prasklinu, kudy by dovnitř proudily vzduch a světlo.

Schovávám tyto papíry pod prostěradlem, pod prkny v podlaze. Když chci šetřit inkoust, který tu po sobě zanechali mniši, píchám se jehlami a používám vlastní krev. Proto jsou tu temnější skvrny, rudá připomínající barvu horniny. Občas si připravím inkoust z uhlí nebo z rostlin a květů, které si nasbírám, i když je to nebezpečné. Stejně jako je nebezpečné psát tyto řádky, na tomto místě, ale já to dělám jako připomínku toho, kým jsem byla dřív, než jsem přišla do Domu Svatého bratrstva. Co jsem dělala, odkud jsem přišla, jak jsem přežila? To netuším, cosi v mé paměti se přetrhlo a nedovolí mi si vzpomenout.

Spálila jsem spoustu stran, zakázaných stran, v nichž se hovořilo o ní, o tom, že je pohřbena na místech vyhrazených vzbouřenkyním, neposlušným: o Heleně.

* * *

Mlha přitáhla ze spálené země, ze zničeného světa. Je chladná a lepkavě vazká jako síť, které tkají pavouci, ale když se jí dotkneme, rozpustí se nám v prstech. Ně kterým to na kůži způsobilo reakci, svědění, silné bolesti. Jedné služebnici se změnila barva kůže. Už jsme ji víc neviděly.

Těžce se nám dýchá.

Už před časem jsme my nehodné zvýšily četnost obětí, protože vyvolené vyložily znamení našeho Pána a Osvícené prorokovaly, že „bez víry není útěchy“.

Osvícené předjímají katastrofy. Ony jediné smí poznat jméno Boží. Pro ostatní je nevyslovitelné, protože je nezbytné naučit se tajný jazyk, který se skrývá jako bílý had, jenž požírá sám sebe. Mluvit tím jazykem znamená rozdírat se, je to hudba stvořená z třísek, je to, jako byste měli ústa plná štírů.

Pohybujeme se jen ztěžka, ale plníme své oběti, abychom zmírnily škodlivé účinky mlhy. Některé se umrtvují pusty, jiné se pohybují po kolenou. Lourdes se nabídla, že si způsobí trýzeň sezením na střepech.

Působí to, jako by bylo zatmění slunce. Chybí mu jas, jeho paprsky nevrhají světlo, nehřejí nás. Vypadá to, jako bychom žily v noci bez konce.

Bez víry není útěchy.

* * *

Osvícené tvrdí, že máme pokračovat s oběťmi, jinak vzduch zkamení a my zemřeme zatuhlé v mlze. Důvěrujeme poselství Osvícených, protože ony oplývají veškerými ctnostmi vyvolených. Jsou poselkyně světla, a proto jsou nadány éterickými hlasy, jako Nižší světice, prorockými vizemi, jako Dokonalé svatozáře, a perfektním sluchem, jako Čisté duchem. Jsou prostřednicemi mezi námi a prastarým božstvem, skrytým Bohem, jenž existuje od nepaměti a předchází všem Bohům, které stvořili lidé.

Sestra představená vykřikuje po chodbách: „Bez víry není útěchy.“ Máme záchvaty kašle. Pliveme bílý

hlen, třese se zimou. Teplota ještě poklesla. Máme obavy o zeleninovou zahradu, z jejíchž výpěstků živíme vyvolené a Osvícené.

Píšu přikrytá dekou, choulím se u neznatelného tepla svíčky. Píšu vlastní krev, která je ještě teplá, stále proudí. Zimou mě bolí prsty. Naše oběť je důležitá. Naše odříkání pomáhá chránit Dům Svatého bratrstva. Jsme mladé, neneseme stopy kontaminace, nejsme předčasně zestárlé jako služebnice, nemáme po těle skvrny, nevypadaly nám vlasy ani zuby, na rukou nemáme boláky, kůži nám nepokrývají černé strupy. Některé nehodné se nabídlý, že v rámci sebetrýznění vyčistí služebnicím jejich vředy. Nemohou zakrýt výraz zhnusení, pohrdání, přinášejí svou oběť mlčky.

* * *

Už tři dny vdechujeme mlhu.

Některé začaly pochybovat o tom, zda jsou naše oběti účinné. Sestra představená se postarala o to, aby pořádně křičely.

Spíme v jídelně, protože má nízký strop a malá okna, takže se tam lépe udržuje teplo. Služebnice zapálily ve středu místnosti oheň, abychom neumrzly. Přímo na červených dlaždicích. Daly jsme stranou stoly, které tu obvykle proti sobě stojí, a spíme na slaminicích, které jsme si přinesly z cel.

Dovolily jsme služebnicím, aby s námi spaly, nechceme, aby zemřely zimou, potřebujeme, aby nás

obsluhovaly. Netuším, jak spí vyvolené a Osvícené, ale jsou tím nejcennějším, co máme, proto nemám pochyb o tom, že je o ně postaráno.

Vyšlo na mě místo vedle Mariel, usmívala se, protože díky mlze byl odložen trest, který na ní měla vykonat Lourdes. Šeptem mi vyprávěla, že jí Maríá de las Soledades pověděla, že jí Lourdes říkala, že Osvíceným vytrhávají zuby a jazyk, protože k tomu, aby mohly vyslovit jméno Boží, je nutná prázdnota. Taký se mi svěřila, že jí někdo jiný vyprávěl, že slyšel za černými dveřmi zdobenými dřevorezbami, tam, kde je Útočiště Osvícených, křik. I mně se zdálo, že jsem ho zaslechla. Táhlý pláč, tlumené výkřiky. Mariel mi taky řekla něco úplně protichůdného, totiž, že Osvícené se sebetrýzní tím, že polykají hřebíky a koušou skleněné střepy. Nevěřím, že se něco z toho skutečně děje. Nebo snad ano, nikdo netuší, jak je to s nimi doopravdy (jakmile jsou prohlášeny za Osvícené, už je víc nespátříme), víme jen to, že jich není mnoho a že stát se Osvícenou je nejvyšší metou a nese to s sebou největší odpovědnost. Díky nim náš malý svět není otráven jedem, který koluje podzemními řekami, utrechy, jež se skrývají v cévách rostlin, ani toxiny, které vítr unáší sem a tam.

Nacházejí se za černými dveřmi zdobenými dřevorezbami, v bezpečí, a jen On se jich může dotýkat.

Mlha je stále neprostupnější. Sestra představená si nás zavolala a vyžaduje od nás krvavé oběti. Sebemrskání, řezání, bičování, aby nás náš Pán ochránil, aby

nás mlha nezahubila, aby přírodní katastrofy přestaly sužovat Dům Svatého bratrstva.

* * *

Po osmi dnech se mlha rozpustila, ustoupila. Teplota vzrostla. Opět nocujeme ve svých celách. Uprostřed jídelny zůstala černá skvrna po ohništi. Služebnicím se ji nepodařilo smýt.

Proslýchá se, že jsme přišly o některé výpěstky v zelinářské zahradě, že uhynulo pár cvrčků, ale ne všichni.

Na zádech mám stopy po bičování, které mi ušetřila Lourdes, protože Sestra představená měla moc práce s dalšími nehodnými.

Vím, že si Lourdes vychutnala každický moment.

Pokoušela se nedat to na sobě znát, ale viděla jsem, jak jí svítí oči. Taky zbila Mariel karabáčem, který jí dala Sestra představená. Když jí bila, opakovala jí, že tohle ještě není její trest, že ten přijde brzy. Velmi brzy.

Mé sebetřýznění nestačilo. Lourdes mě musela zbičovat.

Bez víry není útěchy.

* * *

Teď, když nás přestala ohrožovat mlha, jsem se mohla vydat na obhlídku pastí, které klademe mezi stromy v prostoru začínajícím tam, kde končí zahrada. Možná

je příliš domýšlivé prohlašovat, že je to místo ~~lesem~~, ale v Domě Svatého bratrstva se mu tak říká.

Občas, abychom si uchovali těch několik zvířat, která máme (a která jsem nikdy neviděla), pojídají Osvícené a vyvolené maso z nějakého vychrtlého zajíce, které nejdřív ochutná některá ze služebnic, aby nebylo kontaminované. Zajíců je jen málo a většinou jsou zdeformovaní. Chybí jim třeba ucho, jako by příroda neměla dost sil stvořit je kompletní. Nebo jim chybí běh. Nebo oko. Pasti byly prázdné. Víme, že díky cvrčkům, jež chová Sestra představená, máme dostatečný přísun bílkovin. Unavuje nás jíst pořád ta drobná, křupavá tělíčka, i když jsou díky Osvíceným čistá, neotrávená. Bez víry není útěchy. Zatímco ony se krmí jablky, mrkví, zelím, čerstvými potravinami, my jíme cvrčkovou polévku, chleba z cvrčků, suchary z cvrčků, cvrčky s kurkumou, pikantní cvrčky, cvrčky dochucené všemožným kořením, které si tu mniši za ta léta nastřádali. Už nevnímám na jazyku jejich nohy. Ani tykadla, pouze jejich vrzání v ústech. Je drsné, plné nebezpečí.

Zdálo se mi, že jsem mezi stromy zahlédla siluetu nějakého člověka. Něco nebo někdo se tam skrýval. Třeba je to nějaká zbloudilá, které se podařilo probourat přes zeď, ale já tam nezůstala, abych zjistila, kdo to je, protože jsem nechtěla riskovat kontaminaci.

Už si nevzpomínám kdy, ale jednou se nějaké zbloudilé podařilo vyšplhat na zeď a nespadnout. Dostat se dolů už ale nedokázala. Přinesly jsme žebřík

a sledovaly, jak opatrně slézá. Když se dotkla nohama země, ustoupily jsme a Sestra představená jí řekla, že se musí odebrat do Očistné klauzury, ať ji následuje. Bylo patrné, že je vyhladovělá, zesláblá. Hleděla na nás nechápavě, v očích buď strach, nebo odpor, protože bylo zjevné, že mluví jiným jazykem, i když nic neřekla. Zvenku se zdálo, že je neporušená, měla všechny vlasy a žádné jizvy. Prošly jsme hřbitovem se starými náhrobními kameny, co jsou na nich napsaná jména mnichů. Ona klopýtala, šlo se jí ztěžka. Nikdo ji nechtěl podepřít.

Došly jsme k Očistné klauzuře, malému domku obklopenému stromy, který stojí blízko zdi, stranou od ostatních budov. Tímhle místem jsme prošly všechny, než jsme byly přijaty, a není to žádná klauzura, i když se tomu tak říká. Tam poprvé zaslechnete cvrčky, ale ještě nevíte, že jsou to oni, myslíte si, že začínáte přicházet o rozum, že takhle zní šílenství. Tam se na vás v noci, v temnotě vrhají stíny mnichů, jejich hlasy. Některé zemřou na nemoc z kontaminace, zahubí je hřích (a samota). Drželi tam tu zbloudilou stranou od ostatních a služebnice jí přinášely potravu, protože jsou nuceny se o ně starat, nikomu nevádí, když se nakazí, a žádná z nehodných by nenabídla takovou oběť. Když se služebnice zdráhají postarat se o ně, sáhne Sestra představená po biči.

Ta zbloudilá zemřela, zemřela v křečích, s vyhaslými očima, potaženýma bílou mžurkou. Jazyk jí zčernal. Těla prohnílych se pálí na kraji malého lesa místa

hned u zdi. Máme za to, že služebnici, která se o ni starala, upálili zaživa, protože Sestra představená by neriskovala nákazu. Ale nikdo si nevzpomíná, která ze služebnic to byla, nemají jména. Ta zbloudilá mohla být vyvolenou nebo Osvícenou, protože neměla na těle viditelné známky kontaminace. Zaradovala jsem se, že nežije.

Do Domu Svatého bratrstva nevstupují muži ani děti ani staří lidé. On nám tvrdí, že zemřeli během nesčetných válek nebo vysílením či žalem. Ale já vím, že těch několik, kterým se podařilo dostat se až ke zdi, zabili. Všechny to víme. Zabila je sama Sestra představená. Zabíjí je sama Sestra představená. Máme zakázáno zvonit na zvon, je-li zbloudilým muž, ihned to oznámíme Sestře představené a ona nám nakáže, abychom se zavřely do svých cel bez oken. Vždycky, když je zbloudilým muž, slyšíme výstřely. Nikdy jsme nespátřily staré ženy nebo děti, které bychom mohly zachránit.

Jedna z těch, které leží pohřbené na zarostlém hřbitově pro kacířky, pro heretičky, jedna z těch, které nemají jméno ani náhrobek a jejich bezostyšnost zakrývají jen hlína a stromy, jedna z nich vpustila dovnitř muže. Nezpravila o tom Sestru představenou ani žádnou z nás. Ukryla ho pod oltářem. Nosila mu část svého přídělů jídla a vody. Dařilo se jí ho skrývat moc dobře, celé týdny, nikdy jsme nezjistily, jak dlouho přesně. Až jednoho dne jsme si všimly, že vyzařuje pro-radnou auru neštěstí, zlověstnou auru zrady. Myslela

si, že to zakryje řízou, ale my jsme si dobře všimly, že se jí život nadouvá hříchem, neřestí. Pokusila se o útěk, ale někdo začal vyzvánět na zvony a všechny, služebnice i nehodné, jsme po ní začaly pátrat. Před námi není úniku. Našly jsme ji ve Věži mlčení. Vyběhla po schodech, otevřela poklop ve stropě a my ji spatřily na úplném vršku, jak zoufale přechází pod širým nebem, přímo tam, kde jsou kosti vyvolených (kosti, jež svítí ve tmě), spatřily jsme ji, jak se opřela o cimbuří a shlédla dolů, jako by si vyměřovala vzdálenost, která ji dělila od země, jako by přemítala, zdali je lepší vrhnout se do prázdnoty, nebo prosit o slitování, ale my jsme ji chytily.

Sestra představená se s velkou trpělivostí a se soustředěným nasazením pustila do práce: donutila ji křičet, výt, dokud se nedoznala. Tvrdí se, že jí vytrhala několik nehtů a zubů. Nebo všechny nehty a zuby. Povídá se, že o ni přerazila několik karabáčů. Že křičela na služebnice, aby jí nosily další klacky. Víc, víc, víc. „Krvavá oběť!“ ječela. Vztek přešel v šepot. Víc, víc, víc. Sestra představená se třásla. Víc, víc, víc. Bila ji tak, že některé z nás věří, že ji ubila k smrti. Nevíme, co se stalo s mužem, který žil pod oltářem. Dnes onu nehodnou kryje zem, prostupuje ji temnota, tam na hřbitově nešťastní neprozřetelných. Všechny jsme se shodly, že se měla raději vrhnout z Věže mlčení.

I já jsem kdysi bývala zbloudilou, už je to až příliš dávno. Ty doby se mi zjevují jen v nočních můrách

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy **Nehodné**.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.